

Een Weerzien.

trouwelijk dicht opeen, waren spoedig voor haar geworden van een onbeduidende, niet-aandoende verveling... Na twee morgens van flink werken, begon ze den derden met minder lust, later dan de vorige. Ze treuzelde wat beneden, ontbeet langer dan anders, bleef nog een poosje praten met tante, ging toen pas naar Emma's kamer, waar 't stapeltje boeken en cahiers weer klaar lag. Ze moest beginnen, en ze voelde afkeer in zich tegen 't dorre gezeur van de spraakkunst. Ze drentelde rond door de kamer, tuurde geeuwend in 't roode geblikker van 't petroleumkacheltje, bleef lang staan voor het raam, kijkend naar twee meiden, die giechelend een kleed klopten op 't binnenplaatsje.

Toen begon ze, langzaam openend haar boek. *Le genre des substantifs*. Ze las alle gevallen en uitzonderingen, ging ze toen resumeeren in een cahier, maar bij 't even haken van haar pen in 't papier, waardoor inktvlekjes spatterden over 't blad, haalde zij driftig de gespleten pen in groote streken door wat ze geschreven had. Ze schoof 't cahier ver van zich, gooide haar boeken dicht en tuurde vóór zich uit, wanhopig over haar niet-kunnen.

Zou ze dan nooit degelijk werk kunnen doen? O, die blijde moed, waarmee ze haar studie begonnen was, dat vaste vertrouwen, dat ze nú zou kunnen, omdat ze zou willen, die mooi-geziene taak als troost in haar leven. Ze begreep niet, hoe ze zoo vol energie 't werk had ondernomen. Maar ze moest volhouden, omdat... ze hier blijven wou, niet terug kon naar huis...

Emma sprak haar nieuwen moed in. Was 't niet belachelijk, dat Marie, die alles zoo goed begreep waarover ze samen spraken, die haar dikwijls raad gaf door haar diependkend inzicht in allerlei dingen, terugschrikte voor spraakkunstregeels, die duizenden hoogere-burgerscholieren en onderwijzers zonder moeite in korten tijd uit 't hoofd leerden? Ze kon begrijpen, dat het iets ongewoons was voor Marie, die studie, maar je went aan alles. Ze moest doorzetten.

Werkelijk ging 't beter. Als ze 't gevoel van dien derden morgen, 't gevoel van verveling en afkeer in zich voelde opkomen;

als haar gedachten wegdreven van 't geen ze las naar uren, waarin ze met Henri was samen geweest, herinnerde zij zich opeens de woorden van Emma, en spannend vast en scherp haar aandacht op 't studieboek, lukte het haar meestal, door dat heftig willen, erbij te blijven.

Op een middag bracht tante een brief van huis aan haar boven. Ze brak hem open, langzaam, zonder verwachting, wetend hoe de brieven van haar moeder waren: vol meedeelingen over menschen, die haar niet interesseerden, mevrouw die en meneer die. Maar opeens zag ze de namen Henri Heerlen en Klara... Ze las, alléén dat stukje, niet lettend op wat voorafging:

»t Engagement van Henri Heerlen en Klara, dat nog altijd officieus was, is nu heelemaal af, zooals Klara je misschien al geschreven heeft. *Incompatibilité d'humeur* of iets dergelijks schijnt de oorzaak te zijn. Klara gaat uit logeeren naar Amsterdam voor een paar maanden, daarna waarschijnlijk naar Indië terug, vertelde haar tante mij. Henri zal wel gauw ontvanger worden. Veertien dagen geleden heb ik hem even gesproken...."

Over beiden niets meer dan die woorden, noch er vóór noch er achter. Maar die enkele zinnen wekten in Marie een tinteling, een duizeling van vreugde. 't Engagement af, Klara en Henri gescheiden! Ze moest opstaan en door de kamer loopen, met, in haar borst, een vreemd gevoel van geluk, van verlichting, van ontheffing van zwaren druk... 't Was haar of in dicht-omhullend duisterfloers plotseling een straal van licht kwam breken, die alles anders kleurde, verhelderde en vergoudde. De meubels schenen anders te staan in de kamer, vriendelijker betint door 't invallend zonlicht. Ze dacht alléén dit: Dat een nieuw leven voor haar begon, dat 't begin van 't geluk voor haar gekomen was... 't Was luchtig in haar borst, in heel haar lichaam; ze lachte opeens, want de vreugde steeg plotseling naar haar gelaat...

Maar langzaam kwamen weer de gedachten, weggeschrikt door het gedruisch van blijdschap, tot haar terug. Wat was er gebeurd? wat zou er gebeuren nu?... En de hoop, verraderlijk-bedrieglijk, sloop bij haar binnen: Zou de verhouding van Henri en haar niet